

Дѣца, па сетнѣ хлѣбъ дири,
Какво поиска, всичко намѣри —
И пакъ на мира тя не ме остави!

МАРТА.

За Бога, той нима забрави,
Какъ день и нощъ съмъ бѣхтѣла глава?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

А, не. Добрѣ запомнилъ бѣ това;
Той каза: „Тръгнахме отъ Малта ний,
И азъ се молихъ за дѣца и за жена.
Самъ Господъ бѣ отъ нашата страна.
И нашия корабъ турския плѣни —
Той носѣше хазната на султана.
Трудътъ ни безъ награда не остана:
Споредъ заслугата си, азъ
Получихъ доста тежка частъ.

МАРТА.

Че гдѣ? Че какъ? Не ги ли е заровилъ?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Кой знай, на гдѣ ги вѣтрътъ заловилъ!
Въ една красавица се бѣ заяпалъ,
Кога се скиташе тѣй изъ Неаполъ.
До тамъ привързана и върна бѣ му тя —
Не я забрави доръ и прѣдъ смъртта.

МАРТА.

Разбойникътъ! Дѣцата си обра!
И толкозъ тегли, и толкова се мжчи,
Отъ срамния си нравъ не се разлжи!

МЕФИСТОФЕЛЪ.

На, вижъ! затуй пкъ и умря!
Да бѣхъ на ваше мѣсто, ще поплача